

HỒI 200

Bá Đạo Nhạc Sơn

S ắc trời âm u.

Thành môn vừa mở cửa, Từ Tử Lăng đã đeo mặt nạ, thay một bộ trường bào màu lam, lập tức lặc mình biến thành kẻ trộm Hòa Thị Bích, dùng giấy thông hành chính thức, chậm rãi vào thành.

Gã không cố ý còng lưng xuống nữa nên thân hình rất cao, mái tóc bạc tung bay trong gió, thêm vào gương mặt uy nghiêm, nên hình tượng lão nhân của gã rất được mọi người chú ý. Eo gã đeo một cây trường đao, dáng vẻ như một lão giang hồ đã quen hành tẩu giang hồ vài chục năm.

Vì còn hơn hai canh giờ nữa mới đến lúc hẹn gặp Khấu Trọng, nên gã liền tùy ý đi lại trong thành, không rõ vì sao, lại đi lên Thiên Tân Kiều quen thuộc.

Trên cầu người và xe cộ bắt đầu đông dần, Từ Tử Lăng nghĩ lại tình cảnh hôm qua nghe Sư Phi Huyền kể chuyện ở đây, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác vừa cảm động lại vừa buồn bã, không thể nói lên thành lời.

Tại sao nàng lại đột nhiên rời khỏi nơi tịnh tu đến tìm gã? Hay có lẽ là nàng đang đi làm việc khác, ngẫu nhiên gặp gã nên mới nói chuyện mấy câu? Nói tóm lại là mỗi một việc nàng làm đều nằm ngoài dự đoán của người khác, ẩn hàm huyền cơ, khiến người ta không thể đoán biết.

Bước xuống Thiên Tân Kiều, gã lại nghĩ đến Bạt Phong Hàn.

Kiểm thủ Đột Quyết siêu phàm trác việt này đã cùng bọn gã đồng sinh cộng tử, thực ra y không hề vô tình như vẻ ngoài vốn có, ít nhất là y cũng cắn rứt với Ba Đại Nhi, nên mới tìm thiên phương bách kế để tránh mặt nàng.

Đúng vào lúc này, gã nhìn thấy hai người quen.

Trên trời mây đen vần vũ, sắp có một cơn mưa lớn.

oOo

Vài hạt mưa rơi trên mái hiên, rồi trong nháy mắt cả trời đất như tràn ngập tiếng mưa, nghe tựa như một khúc nhạc mỹ diệu mà đại tự nhiên đang hưng phấn tấu lên vậy.

Khấu Trọng đang đắp một tấm chăn ấm áp thơm nức, thầm nghĩ đến Từ Tử Lăng đang phải qua đêm nơi hoang sơn dã lãnh, kể đó lại nghĩ đến tiếng ca nghe cả trăm ngàn lần cũng không chán của Thượng Tú Phương, rồi cảm giác mềm mại đến độ khiến người ta phải tan chảy khi nằm trong lòng Tống Ngọc Trí, trong mũi phảng phất vẫn còn mùi hương của thân thể nàng.

Mỹ nhân vừa yêu vừa hận gã này chẳng ngờ lại không hất gã xuống đất, mà còn "bế" gã đến tận trường kỷ, rồi mới sai thủ hạ khiêng vào khách phòng, thật khiến gã có cảm giác được yêu quá đậm sỡ.

Nếu nói gã không có hảo cảm và không yêu thích nàng, thì là gã đang tự dối gạt chính mình, ít nhất khi có nàng bên cạnh, gã cũng không cảm thấy tịch mịch cô đơn, thời gian cũng trôi nhanh hơn rất nhiều.

Từ sau trận chiến ở Cảnh Lăng, gã chưa được ngủ ở một nơi ấm áp thế này bao giờ. Tiếng mưa bên ngoài càng làm gã cảm thấy trong phòng an toàn và dễ chịu. Ấn tượng về Lý Tú Ninh đột nhiên trở nên mơ hồ, thay vào đó là phong thái quyến rũ mê người của Tống Ngọc Trí lúc mừng lúc giận.

Tiếng bước chân vang lên.

"Cạch!".

Cửa phòng bật mở.

Kế đó là tiếng cửa sổ đóng lại.

Khấu Trọng không cần nhìn cũng ngửi ra đó là mùi hương thoang thoảng như lan tỏa ra từ cơ thể Tống Ngọc Trí, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, những chuyện này đáng lẽ phải do đám gia nhân tỉ mỉ làm, đâu cần phiền đến ngọc thủ cao quý của tam tiểu thư như nàng chứ.

Ý niệm này vừa mới hiện ra trong đầu thì Tống Ngọc Trí đã đến bên ngoài màn, cao giọng quát: "Ngủ đủ chưa? Còn không cút ra đây cho ta!".

Khấu Trọng vươn mình lười nhác, thò tay ra ngoài màn: "Tam tiểu thư có thể kéo ta dậy được không?".

"Bộp!".

Tống Ngọc Trí đánh mạnh vào tay gã một cái, tức giận quát: "Nếu ngươi còn nói bậy nữa, ta sẽ ném ngươi ra ngoài cửa đó!".

Khấu Trọng suýt xoa ngồi dậy, miệng phàn nàn: "Nhẹ một chút không được sao?".

Tống Ngọc Trí tức quá quay người lại, giẫm chân nói: "Vô lại!".

Khấu Trọng thò hai chân xuống đất, vươn mình đứng dậy ngay sau lưng nàng, cười hề hề: "Tối qua tam tiểu thư trượng nghĩa thu nhận, đại ân đại đức này Khấu Trọng suýt chút nữa thì cả đời không quên!".

Tống Ngọc Trí ngăn người: "Cái gì mà suýt chút nữa?".

Khấu Trọng ghé đầu vào vai nàng thì thầm: "Nếu tam tiểu thư chịu nhường khuê phòng, thì ta sẽ thật sự vĩnh viễn không thể nào quên".

Tống Ngọc Trí bước lên một bước, quay phắt người lại.

"Chát!".

Trên má Khấu Trọng lập tức có thêm năm dấu ngón tay đỏ lựng.

Tống Ngọc Trí ngạc nhiên ngăn người: "Sao ngươi không tránh?".

Khấu Trọng xoa xoa má, cười cười nói: "Ta khiến tam tiểu thư tức giận và phiền não như vậy, đáng bị trừng phạt!".

Thần sắc Tống Ngọc Trí trở nên phức tạp, thở dài than: "Rốt cuộc Khấu Trọng ngươi là người thế nào vậy?".

Khấu Trọng mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường, chuyện của Tố Tố lại hiện lên trong tâm não, ánh mắt lộ rõ vẻ bi thương, thấp giọng nói: "Trừ phi tam tiểu thư cam tâm tình nguyện gả cho ta, bằng không ta tuyệt đối không ép nàng".

Ngọc dung của Tống Ngọc Trí trở lại vẻ bình tĩnh ban đầu, chậm rãi bước đến cửa sổ nhìn ra vườn, nhẹ giọng nói: "Nếu đã như vậy, sau này ngươi đừng xuất hiện trước mặt Ngọc Trí nữa là được rồi!".

Khấu Trọng ngây người ra nói: "Tam tiểu thư nếu có ý này, Khấu Trọng tuyệt đối sẽ tuân theo. Ôi! Không ngờ là ta tự tác đa tình, thật đáng cười!".

Tống Ngọc Trí quay người lại, nhìn thẳng vào gã nói: “Trong lòng người căn bản không có ta, còn nói cái gì mà tự tác đa tình, nếu còn nói bậy nữa thì đừng trách ta đấy!”.

Khấu Trọng làm bộ ngạc nhiên: “Trong lòng ta sao lại không có nàng chứ? Đêm qua ta còn mơ thấy được ở cùng với tam tiểu thư trong hương khuê của nàng. Hà, đó đúng là một giấc mộng đẹp mà cả đời này tiểu đệ cũng không thể nào quên!”.

Hai má Tống Ngọc Trí đỏ bừng, suýt chút nữa là rút bội kiếm đeo bên mình ra, giẫm chân quát lớn: “Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, người chiếm tiện nghi của người ta như vậy còn chưa đủ sao?”.

Khấu Trọng làm bộ nghiêm túc gật đầu nói: “Tối qua đích thực là đã có chiếm chút tiện nghi của tam tiểu thư, đó thật là một chuyện tuyệt diệu nhất trên đời”.

Tống Ngọc Trí không biết làm gì với gã, đành tức giận ngồi xuống một chiếc ghế kê gần cửa sổ, nói không nên lời.

Khấu Trọng để chân trần bước tới cạnh nàng, quỳ một chân xuống, hai tay nắm lấy thành ghế, ngẩng đầu lên nhìn mỹ nữ, dịu dàng nói: “Ta dám thề với trời, trong lòng Khấu Trọng này tuyệt đối có Tống Ngọc Trí!”.

Tống Ngọc Trí đón lấy ánh mắt của gã, mỉm cười nói: “Đương nhiên là có rồi! Bởi vì ta là một trong những tảng đá đặt chân trên con đường tranh bá thiên hạ của người mà!”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Lúc đầu đích thực là ta có ý nghĩ đó, nhưng đến tối hôm qua, ta mới phát giác mình đã không thể thoát ra khỏi tình vớng của Ngọc Trí rồi”.

Hôm qua sau khi về thành, vì cái chết thảm của bọn Nhậm Ân và chuyện của Tố Tố mà gã đau đớn tột cùng, không hiểu vì sao lại rất muốn gặp Tống Ngọc Trí, thế nên mới đăng môn bá phủng, đến tận nơi tìm nàng.

Ngọc dung của Tống Ngọc Trí tịnh như mặt nước không gợn sóng, từ từ nói: “Người nên biết đại trượng phu một lời nặng tựa Thái Sơn, người vừa mới đáp ứng từ nay không làm phiền Ngọc Trí nữa, hiện giờ không thể nuốt lời được. Ta mặc kệ là chân tình hay giả ý, tóm lại là lòng ta không thể dung nạp được người nữa. Người đi đi!”.

Khấu Trọng như bị một quả chùy nặng ngàn cân đánh trúng ngực, lão đảo suýt ngã. Gã hiểu ra do ngay từ đầu mình đã tỏ vẻ không nghiêm chỉnh, nên làm Tống Ngọc Trí tức giận, khiến nàng không thể tiếp nhận tình cảm thật lòng của gã. Có thể khẳng định nàng có yêu gã, nhưng yêu bao nhiêu thì nàng cũng hận bấy nhiêu.

Hiện giờ đã không thể nào thay đổi được nữa.

Ngoại trừ sắc mặt chuyển sang trắng bệch ra, thần thái bên ngoài của gã không hề để lộ cảm thụ trong nội tâm. Gã dài người đứng dậy, nhìn nàng thật sâu lắng, rồi chán nản nói: “Ngọc Trí bảo trọng!”.

Dứt lời cứ thế đi chân trần ra ngoài trời mưa gió.

oOo

Từ Tử Lãng mở chiếc dù mới mua ra, đi theo sau Trịnh Thục Minh và Bạch Thanh Nhi.

Trịnh Thục Minh là nữ đương gia của Trường Giang Liên Minh, do trượng phu chết trong tay Bạt Phong Hàn, nên đã suất lãnh liên quân Thanh Giang Phái, Thương Ngô Phái, Giang Nam Hội, Minh Dương Bang, Điền Đông Phái vây công họ Bạt bên ngoài thành Cảnh Lăng, không ngờ bị gã và Khấu Trọng tình cờ gặp phải, phá hoại hết cả kế hoạch. Về sau Trịnh Thục Minh lại ôm hận liên thủ với Tiền Độc Quan, Ác Tăng, Diễm Ni phục kích bọn gã trong thành, sau chuyện này, gã cũng quên luôn cái tên Trịnh Thục Minh, thật không ngờ nàng ta cũng đến Lạc Dương.

Quả phụ này nhan sắc vẫn mặn mà như xưa, cùng chung một chiếc dù với Bạch Thanh Nhi, hai người cười cười nói nói, đi ra đi vào các tiệm bán sơn phấn trên con phố lớn nhất Lạc Dương, cơ hồ như đã quên mất cái chết của trượng phu.

Từ Tử Lãng dù sao cũng không có chuyện gì làm, lại cũng mong từ chỗ Bạch Thanh Nhi có thể kiếm được ít đầu mối về Âm Quý Phái, nên cũng tiện chân đi theo hai người một đoạn.

Có cơn mưa lớn yểm hộ, việc che dấu hình tích trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, chợt có người đến bên cạnh gã, thấp giọng nói: “Vị lão trượng này, có thể dừng bước nói mấy câu với tại hạ được chăng?”.

Từ Tử Lãng có thể khẳng định chưa từng nghe qua giọng nói người này, nên cũng chẳng buồn nhìn lại, khan khan giọng cười lạnh nói: “Lão phu không có hứng thú nói chuyện, cút đi!”.

Người kia tức giận hừ lạnh quát: “Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, để Trịnh mỗ cho xem ngươi có bao nhiêu đạo hành”.

Chỉ phong điểm tới.

Từ Tử Lăng di hình hoán vị, chỉ khẽ lắc mình đã đổi sang một vị trí khác cách kẻ tập kích bảy tám người đang nấp trong mái hiên tránh mưa.

Người kia a lên một tiếng, rõ ràng là rất kinh ngạc trước bản lĩnh cao minh của Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng đoán đối phương chính là Hà Nam Cuồng Sĩ Trịnh Thạch Như, biết rõ việc mình theo dõi hai nữ nhân đã bị phát giác, nên lập tức gấp ô lách mình vào một ngõ nhỏ bên đường.

Trên mặt đất đầy những vũng nước lớn, mưa vẫn không ngừng rơi, nước bắn tung tóe trên những mái hiên, tạo nên một khung cảnh hết sức đặc biệt.

Trịnh Thạch Như đuổi sát theo sau, miệng hét lớn: “Dừng lại!”.

Từ Tử Lăng đặt tay lên cán đao, lạnh lùng hỏi: “Lão phu đã mấy chục năm nay không động đao sát nhân, tốt nhất ngươi đừng ép ta phải phá giới”.

Trịnh Thạch Như trầm giọng hỏi: “Xin hỏi lão trượng cao danh quý tánh?”.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ khinh mạn: “Ngươi biết rõ lão phu sẽ không nói ra danh tính, vậy mà còn hỏi, thật là lẩm lòi!”.

Sau khi đeo chiếc mặt nạ có cả đầu tóc này lên, Từ Tử Lăng liền cảm thấy như mình biến thành một người hoàn toàn khác, một lão giả lãnh khốc bá đạo phi thường.

Trịnh Thạch Như cười lên ha hả: “Không cần nói, Trịnh Thạch Như này cũng đoán ra thân phận của các hạ, Bá Đao Nhạc Sơn danh chấn Thiểm Bắc bốn mươi năm trước sao lại trở thành con rùa rút đầu như vậy?”.

Từ Tử Lăng cảm thấy tức cười, thầm nhủ sau này có cơ hội nhất định phải thử tìm hiểu xem Bá Đao Nhạc Sơn là người thế nào, đoạn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bước đi.

Trịnh Thạch Như không ngờ lại không đuổi theo, chỉ gọi với lại phía sau: “Nhạc lão sư xuất sơn lần này nhất định là muốn báo mối thù năm xưa, nhưng hiện giờ tình thế đã đổi khác, sức của một người khó mà thực hiện được, xin Nhạc lão sư hãy suy nghĩ cho kỹ, Thạch Như sẽ tìm đến bá hội sau!”.

Từ Tử Lăng không dừng bước, đi thêm một đoạn, sau khi khẳng định không có người theo dõi mới lách người vào một góc, lấy tấm mặt nạ “đại hiệp mặt sẹo” ra đeo lên.

Lòng thầm nhủ Bá Đao Nhạc Sơn nhất định là cao thủ uy chấn một phương, về sau vì bị thất bại gì đó nên mới quy ẩn mấy chục năm. Chỉ xem việc hạng cao thủ nhất lưu như Trịnh Thạch Như cũng phải kính sợ lão, lại ra sức mời chào, là biết võ công của người này cũng không phải tầm thường rồi.

Nhưng lúc này gã cũng không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi lung tung, vội vàng đi đến chỗ hẹn gặp Khấu Trọng.

oOo

Khi Khấu Trọng mình mẩy ướt sũng bước qua bầu cửa cao ngăn nước mưa vào trong đại sảnh đường của tiệm tơ lụa lớn nhất thành Lạc Dương, lão bản Lý Phúc Thành đang giới thiệu mấy món hàng cho Trịnh Thục Minh và Bạch Thanh Nhi: “Đây là gấm Lỗ chính tông, đặc biệt được nhuộm trước rồi mới dệt, vì vậy màu sắc nhiều mà lại rất tươi sáng, hoa văn phong phú, từ lúc gặt bông, ve sợi, kéo tơ, nhuộm màu, hồ vải, dệt vải, đều được kiểm nghiệm kỹ càng, tất cả các trình tự đều được tiến hành rất nghiêm khắc. Tấm tôi đang cầm trên tay đây gọi là vạn nhân mê... à!”

Lúc này, y mới phát giác ra ánh mắt của Trịnh Thục Minh và Bạch Thanh Nhi đều đang nhìn qua phía khác. Sự thực thì ánh mắt của năm tên giúp việc và ba nhóm khách nhân khác đều tập trung cả lên mình Khấu Trọng và vệt nước đang lổn tong nhỏ xuống sàn nhà từ trên người gã.

Khấu Trọng chẳng hề để ý việc mình bị chúng nhân chú ý. Thực ra thì nếu không phải gã vừa cao lên, sau lưng lại đeo trường đao thì đã sớm bị người tổng cổ đuổi ra ngoài rồi.

Gã lấy bọc tiền trong người ra, rồi nói: “Ta không cần thứ vạn nhân mê đó, chỉ cần một bộ nam trang may sẵn với một đôi giày, nếu ở đây không có thì đi chỗ khác mua giúp, ta trả giá gấp đôi! Hừ, thật khó chịu!”

Đôi mắt đẹp của Trịnh Thục Minh ẩn hiện sát cơ, thanh âm lạnh như băng tuyết rít qua những kẽ răng: “Khấu Trọng!”

Hai chữ Khấu Trọng vừa thoát ra khỏi miệng nàng, Lý Phúc Thành và đám hạ nhân giúp việc lập tức lộ vẻ vừa kính vừa sợ.

Họ Lý vội vút tấm lụa mà y vừa tán tụng là quán tuyệt thiên hạ xuống, khom người nói: "Thì ra là Khấu gia, thất kính, thất kính, thượng thư đại nhân là lão bằng hữu của Phúc Thành, mời ngài vào trong uống chung trà nóng, rồi tiểu nhân sẽ lo liệu ổn thoả mọi việc!".

Khấu Trọng thầm nhủ Lạc Dương chẳng những là đầu mối giao thông trong thiên hạ mà còn là nơi tin tức truyền đi nhanh nhất nữa, đoạn vui vẻ nói: "Chờ ta chào hỏi mấy vị bằng hữu cũ mấy câu đã, lão bản có cần đo kích thước cho ta không, tiểu đệ đây thích loại hơi rộng một chút cho thoả mái!".

Lý Phúc Thành như quên luôn hai vị khách nữ, vội vàng gọi người giúp việc mang thước đây đến, rồi mặc kệ thân hình Khấu Trọng đang nước chảy rông rông, tất cả chạy đến đo cho gã.

Khấu Trọng quay sang nhìn Trịnh Thục Minh nheo nheo mắt, mỉm cười nói: "Tiểu đệ không phải Bạt Phong Hàn, đừng có trừng mắt lên nhìn như vậy được không? Thục nữ và quân tử đồng cấp, vì vậy khi quân tử động khẩu, thục nữ tốt nhất cũng không nên động thủ. Đợi lát nữa ta đặt một bàn tiệc rượu để bồi tội với nữ đương gia được không?".

Bạch Thanh Nhi bật cười khúc khích, khoác tay Trịnh Thục Minh nói: "Tỷ tỷ mặc kệ hấn, chúng ta đi chỗ khác chơi, không thấy nữa thì thôi!".

Khấu Trọng làm sao chịu bỏ qua, mỉm cười nói: "Bỉ thử, bỉ thử, nhờ báo cho Loan Loan yêu nữ một tiếng, rằng sớm muộn gì ta cũng tính đủ thù cũ nợ mới với ả".

Bạch Thanh Nhi chum chim đôi môi đỏ hồng, hờ hững như không nói: "Ta không biết người đang nói gì, chúng ta đi thôi".

Trịnh Thục Minh tỏ vẻ hoài nghi: "Loan Loan yêu nữ là ai?".

Còn chưa dứt lời thì đã bị Bạch Thanh Nhi kéo ra cửa.

Khấu Trọng nói với theo: "Ngoại trừ yêu nữ Âm Quý Phái, còn có yêu nữ nào nữa chứ? Ha ha".

Nghĩ đến Tống Ngọc Trí, tiếng cười của gã lập tức tắt ngấm.

oOo

Từ Tử Lăng trong lối đại hiệp mặt sẹo cầm chiếc ô từ từ tản bộ trên phố. Cởi bỏ ngoại bào, để lộ bộ kinh trang bên trong, giờ đây gã đã không còn chút gì dính dáng đến Bá Đạo Nhạc Sơn nữa.

Cho dù không có chuyện Trịnh Thạch Như, gã cũng đã chuẩn bị thay hình đổi dạng từ trước, để cho vị lão nhân gia vào thành ban sáng biến mất triệt để, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Con kênh dẫn nước giữa đường cho người đi bộ và đường xe ngựa biến thành một dòng suối nhỏ trào lên mặt đường, thêm vào nước mưa không ngừng đổ từ các mái hiên xuống, nhưng cũng may là hệ thống thoát nước của thành Lạc Dương rất tốt, bằng không thì đã bị ngập úng rồi.

Mưa rơi mù mịt, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, trên đường người xe thưa thớt, Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy như giữa thiên địa này chỉ còn một mình gã tồn tại.

Nếu có Sư Phi Huyền cùng gã đi dạo dưới mưa, tai được nghe tiếng rủ rỉ kể chuyện của nàng, mũi ngửi mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ thân thể nàng, cảm giác sẽ thế nào?

Gã nhớ lại gương mặt nàng lúc đang chăm chú nhìn xuống dòng Lạc Thủy, biểu tình thật chuyên tâm, cơ hồ như hoàn toàn không hề cảm giác được gã đang chăm chú nhìn vậy, lúc đó, gã như cảm thấy mình và nàng ở trong hai thế giới hoàn toàn tách biệt.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ với Sư Phi Huyền, chẳng những làm gã không thể nào quên, hơn nữa còn khiến gã bồi hồi cảm xúc.

Gã chưa từng có cảm xúc nào như vậy, giống như có một lực lượng vô hình dẫn gã đến một vùng đất mộng ảo mà gã chưa từng đặt chân đến vậy.

Vị mỹ nhân khiến người người đều phải ngưỡng mộ ấy, nội tâm của nàng rốt cuộc là một thế giới như thế nào?

Nếu Từ Tử Lăng gã có thể dùng đôi tay mạnh mẽ ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào lòng, đôi mắt thuần khiết trong sáng ấy sẽ có biến hóa gì?

Khóe miệng Từ Tử Lăng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười gượng gạo.

Từ sau khi tu luyện Trường Sinh Quyết, ý niệm của gã với chuyện tình nam nữ đã phai nhạt dần, thực sự chưa bao giờ có những khát vọng như vậy. Không biết có phải trận mưa lớn này đã khiến gã có cảm giác nhớ nhung ấy hay không?

Nói cho cùng nàng cũng là người tu hành, thứ nàng theo đuổi là lý tưởng tôn giáo chứ không phải tình yêu nam nữ, bất cứ ý nghĩ si tâm vọng tưởng nào cũng chỉ là kính hoa thủy nguyệt mà thôi.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, vạn niệm hóa thành nhất niệm, nhất niệm chuyển thành vô niệm.

Tất cả những suy nghĩ phiền não biến thành bọt nước, gã thoải mái bước về phía trước.

- o O o -